

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

τοῦ Γ. Β.

Εἰς τοῦ βίου ὁπότε τὸ ρεῦμα
θ' ἀναχθῆς, ἀνασπῶν τὰς ἀγκύρας,
εἴθε οὖριον ἔχοις τὸ πνεῦμα,
εἴθε λεῖον τὸ κῦμα τῆς μοίρας.

Τὰ ἱστία θαρρόντως πετάσας,
καρτερίας προτόνους ἐντείνας,
εἴθε πλέοις ἀξένους θαλάσσας
ἀψηφῶν καὶ θυέλλας καὶ δίνας.

Τῆς φρενὸς διευθύνων τὴν κώπην
ἐκτὸς ὅλως παθῶν, ἐκτὸς σάλων,
εἴθε φέροις ἀπρόσκοπτον τρόπον
μεταξὺ τῶν τοῦ κόσμου ὑφάλων.

Ὅπως φθάσης δ' εἰς αἶσιον τέρμα,
κ' εἰς λιμέν' ἀσφαλῆ καταπλεύσης,
εἰς τὸν πλοῦν τῆς ζωῆς σου, ὥς ἔρμα
τὰς τῆς πίστεως πρόσλαβ' ἐμπνεύσεις.

Ὡς ἐφόδια δ' ἔχε τὸν ζῆλον
τὸν πρὸς πᾶν εὐγενὲς καὶ γενναῖον,
τὰ αἰσθήματ' ἀγάπης τῶν φίλων,
τὰς ἐνθέρμους εὐχὰς τῶν γονέων.

